

El piano | Andrea Jofre | Actualitzat el 05/08/2014 a les 10:37

Set. «Mon manège à moi»

Un, dos, tres, quatre, cinc euros de benzina, tapar el dipòsit, tancar el seient, col·locar el sortidor a lloc

Foto: Gaelt

El cambrer va venir des del bar amb un somriure de dents amagades immens i un plat de pimientos de Padrón, el va deixar a la nostra taula i va anar a demanar què volien els de la taula del costat. Ens vam mirar estranyats i quan, de tornada, va tornar a passar pel nostre costat ell el va aturar.

-Perdona, ¿puede ser que los pimientos sean para otra mesa?

-No, no, invito yo.

-¡Ah! Oh, ¡gracias! -vam fer, i se'n va tornar cap al bar somrient, ara amb l'esquena.

Era un vespre de dilluns de final de juny i sèiem, tots tres, al voltant d'una taula a la plaça Osca amb cerveses, un kebab a mig menjar, un cendrer a mig omplir i un plat de pimientos de Padrón. Ells dos feia una estona llarga que hi eren quan vaig aparcar la moto i, després d'una abraçada i un petó immensos vaig aparcar-me amb ells a parlar de la vida, de les nostres vides i dels què i els coms de l'últim any. Amb ell ens anem veient quan s'encarta amb aquella calma dels trenta minuts de distància en metro; amb ella ens veiem i fem cerveses per Skype quan podem i la diferència horària -a Bogotà sempre és més aviat que a Barcelona-ho permet.

Mentre xerràvem, a mig buidar copes de cervesa i a tres quarts d'omplir el cendrer, un noi amb ulleres de sol a quarts de deu del vespre i tot un estoc de penjolls al voltant del coll se'ns va acostar de la manera amb què s'acosta algú que no et coneix però compta que, com que serà més o menys amable, li donaràs el cigarret que t'està a punt de demanar.

- ¿Me invitáis a un ?

- Sí, claro -ell va agafar el paquet de tabac i el va obrir per oferir-li un cigarret.

- ...pimiento? ¿Puedo?

?Un pimiento??, ens vam mirar els tres. ?Vol un pimiento??

- Adelante, claro, claro, mh ? cógete un par si eso.

-Gracias, eh -va agafar un pimiento de Padrón, se'l va ficar a la boca, va fer unes passes i vam sentir com demanava un cigarret a la taula del costat.

A l'hora de dinar de dos dies després vaig anar a buscar la moto. L'havia deixat allà aparcada, al costat de la plaça Osca; amb les cerveses se'ns havia fet una mica massa tard i una mica massa fosc per ser només dilluns i havíem decidit acabar de fer exaltació de l'amistat mentre tornàvem cap a casa compartint taxi. Vaig girar les claus al contacte i el pilot de la benzina es va encendre. Vaig situar mentalment la gasolinera més propera -Paral·lel/Lleida-i vaig resar-li a algú arribar-hi sense haver d'arrossegar la moto.

Pel poder del poc trànsit de l'hora i les meves pregàries -segur-, en menys de cinc minuts pujava la moto al cavallet, em treia el casc i entrava i sortia de caixa havent deixat anar un "bona tarda, cinc euros de noranta-vuit al tres, sisplau" per la boca. Un camió engegat i quiet feia ressonar el motor pertot. Vaig obrir el seient de la moto i el tap del dipòsit i amb la mà dreta vaig buscar el sortidor de noranta-vuit amb el casc penjant-me del braç, fent nosa.

Un, dos, tres, quatre, cinc euros de benzina, tapar el dipòsit, tancar el seient, col·locar el sortidor a

lloc; clecs metàl·lics i remor de camió repicant per les parets de l'espai triangular i gairebé buit de la benzinera. I en un petit espai de silenci, quan no passaven cotxes i algun motor de més s'havia aturat, vaig sentir música. Sonava com de ràdio antiga sota una muntanya de mobles vells, lluny i afònica. No venia de caixa ni de cap cotxe, ni tan sols del camió que gastava benzina quiet i engegat a uns metres. Em vaig tornar a mirar el sortidor tres. Hi vaig veure un altaveu, d'aquells que normalment deixen anar només fórmules com "ha escollit benzina tal, sense moure el vehicle passi per caixa". Vaig acostar-hi l'orella i entre motors nous que arribaven, el camió, el trànsit i el migdia hi vaig sentir la veu de la Piaf.

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=be6O2dKhtlo>

@drudibuixa (<https://twitter.com/drudibuixa>)